

HOÁN CẢI NHỜ ĐỨC MẸ MARIA

Tôi đến thăm bà **Anna-Maria**, một phụ nữ Công Giáo Ba-Lan đạo đức. Bà đang ở giai đoạn cuối đời. Bà chưa an tâm nhắm mắt vì có người chồng bỏ đạo, ngoan cố không muốn trở về với Giáo Hội Công Giáo. Bằng giọng rên rỉ thất vọng, bà nói với tôi:

- Thưa Cha, giờ con không còn hy vọng gì nhà con sẽ hồi tâm hoán cải!

Tôi tìm lời an ủi:

- Bà không nên nghĩ thế. Bởi vì, Đức Mẹ MARIA có thể cứu vớt cả những tội nhân chai lì nhất. Do đó chồng bà vẫn còn nhiều cơ hội để ăn năn thống hối!

Vừa lúc ấy, có tiếng la lối om sòm. Đó là tiếng **ông Alessandro** lớn lời giận dữ người tài xế. Tiếng nói vô tình báo hiệu ông đến thăm vợ, cơ hội tốt giúp tôi có thể gặp gỡ chuyện vãn với ông.

Trước đó, bà Anna-Maria cho tôi biết:

- Lúc còn trẻ, ông Alessandro là tín hữu nhiệt thành. Khi vào đại học, ông chọn ngành luật. Nhưng rồi ông dần dần bỏ rơi Đức Tin và dẹp hẳn mọi vấn đề liên quan đến tôn giáo. Tệ hơn nữa, ông còn gieo rắc lầm lạc và chống đối Giáo Hội Công Giáo.

Trong tư cách Linh Mục tuyên úy, tôi cảm thấy có trách nhiệm đối với phần rỗi linh hồn ông Alessandro. Vì thế, tôi lợi dụng dịp tốt để hàn huyên, bàn luận với ông về vấn đề tôn giáo. Ban đầu ông tỏ ra chú ý lời tôi nói, nhưng câu kết thúc cố hữu vẫn luôn luôn là:

- Con chỉ tin khi nào có bằng chứng rõ ràng!

Nghe ông đồng dục tuyên bố như thế, tôi không lý luận thêm, nhưng trao cho ông tác phẩm nổi danh của Cha Piotr Morawski.

Cuốn sách bàn về vấn đề tôn giáo mà không nhà trí thức Ba Lan nào lại không biết đến. Tuy nhiên, tôi để ý thấy ông không phải là người thích đọc loại sách này bao nhiêu. Trái lại, ông chỉ đọc toàn những thứ sách báo dâm ô! Sau đó, có lần ông tuyên bố thẳng thừng với tôi:

- Nhưng thưa Cha, Cha không biết con là tên rối đạo sao?

Sau nhiều lần trao đổi tư tưởng, tôi thấy rõ ông không thích nhận giáo huấn cũng không muốn đọc sách giảng dạy điều tốt lành. Trong hoàn cảnh bi thảm như thế này, phải làm gì bây giờ? **Tôi liền tha thiết kêu cầu cùng Đức Trinh Nữ Rất Thánh MARIA Vô Nhiễm Nguyên Tội. Tôi xin Đức Mẹ dùng uy quyền hiền mẫu đưa ông Alessandro trở về với đường ngay nẻo chính.**

Một thời gian ngắn sau đó, tôi nghe tin ngày hôm sau ông sẽ lên đường. Tôi vội vàng tìm mọi cách gặp riêng ông để khuyên ông dọn mình xưng tội. Nhưng vừa đề cập tới vấn đề này thì có người đến gọi ông ra xe.

Tôi chào từ biệt ông và đành bỏ dở câu chuyện đang đến hồi quan trọng.

Còn lại một mình trong phòng, tôi quì gối xuống và tha thiết xin Đức Mẹ ra tay can thiệp. Bỗng một ý nghĩ thoáng hiện ra trong đầu. Tôi vội vàng đi theo hai người và bày tỏ ước muốn được tiếp tục câu chuyện với ông Alessandro trong một thời gian ngắn nữa.

Người đi với ông Alessandro nhã nhận đồng ý cho ông theo tôi vào phòng nói chuyện tiếp. Thế là ông Alessandro lẻo đẹo theo tôi vào phòng. Không bỏ mất một giây, tôi trao tận tay ông ảnh vảy phép lạ, tức là ảnh vảy Đức Mẹ ban ơn, làm kỷ vật ghi dấu cuộc gặp gỡ của chúng tôi. Ông lịch sự nhận quà tặng và cảm ơn tôi. Tôi nói ngay:

- Vậy giờ đây, xin ông hãy bằng lòng nhận lãnh bí tích giải tội.

Ông nóng nảy kêu lên:

- Không, thưa Cha không. Con chưa chuẩn bị, chưa dọn mình xưng tội!

Thế nhưng, lạ lùng thay, sau khi nhất quyết trả lời như thế, bỗng chốc, ông quì sụp xuống, như bị một quyền lực nào đó đánh bại. Ông khiêm tốn xin tôi giúp ông dọn mình xưng tội. Rồi ông khóc như một đứa trẻ. Những giọt nước mắt thống hối trộn lẫn với niềm vui và an bình của một tội nhân được ơn tha thứ.

Phần tôi, tôi cũng vui mừng không kém. Tôi dâng lời cảm tạ Trinh Nữ Rất Thánh MARIA Vô Nhiễm Nguyên Tội, đã ra tay uy quyền can thiệp.

(P. Luigi Faccenda, "La Medaglia Miracolosa", Edizioni dell'Immacolata, 1996, trang 37-39).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt